

ציפור הזהב

מאיטלקית - מרים דבר

הם מצאו את הציפור בסיר ואכלו אותה בלי בקשת רשות. כאשר אשת הצורף הרגישה בכר פחדה מכעסו של בעלה. היא לקחה יונה, בשלה אותה והגישה לבעלה, שהאמין שזאת ציפור הזהב. הוא אכל את הלב, אך כמובן לא מצא למחרת בבורק שום פנינה מתחת לכריית. בחשבו שהaicר רימה אותו, רצה לרוץ אותו. אולם האישה נבהלה וגילתה לו שהבניים אכלו את הציפור, בלי לדעת כלום על תוכנותה המופלאה. הצורף זעם עוד יותר ורצה להרוג את הבניים. הוא ליקח אותם אותו בכרכרה ליר.

כאשר היו רחוקים מאד מן הבית, הוריד הצורף את הילדים מן הכרכרה ואמר להם שישחקו. אולם בינתיים עלה על הכרכרה ועצב אותם לבדים בעיר. במהרה ירד לילה והילדים, שלא מצאו את אביהם, החלו לבכות. הם היו כבר מיאשים, כשפתחו לפניהם איש זקן עם זקן לבן יפה ושרביט בידים. זה היה סאן ג'וספה. "מה אתם עושים כאן?" שאל הזקן. "אנו מוחכים לאבא" ענו הילדים. "אה" הגיב סאן ג'וזפה "אבא שלכם לא יחזור,

יהה פעם צורף עשיר מאד, בעל אישة ושני בניים והיה גםaicר עני, שיום- יום יצא לציד על מנת להתקיים. יום אחד האaicר צד ציפור כולה זהב. הוא שמר עליה ומדי פעם הלך אל הצורף, ומוכר לו נזחה אחת של הציפור כדי לקבל כסף לצרכיו. הצורף ראה את הנזחות הנהדרות, הסתקרן ושאל את האaicר מאייפה הוא לוקח את נזחות הזהב, והaicר ספר לו את מעשה ציפור הזהב . הצורף אמר לו: "מדוע לא תביא לי את הציפור כולה במקום נזחה אחרי נזחה?" האaicר הסכים ולמחרת הביא את ציפור הזהב ואמր: "אומרים שאם תאכל את לב הציפור הזאת, כל בוקר תמצא פנינה מתחת לכריית".

הצורף מרוצה נתן לאשתו את הציפור ו אמר לה: "בשלך את הציפור הזאת, כי אני רוצה לאכול אותה". האישה שמעה בקולו, אך בזמן שהסיר עמד על האש, חזרו הביתה הבניים, רעבים מאד.

בדרכו אורווה, החליט להתמקם בה. הוא הדליק אש ונשאר שם עם הحيות שלו על מנת להתחمم.

כאשר כך ישב הופיעה באורווה מכשפה זקנה ורעה. בעיניה האדומות הביטה בתומסינו ורצתה

להתקרב אל האש, אך פחדה מן הحيות. היא התישבה לצד על ערמת קש. תומסינו ריחם עליה

ואמר לה: "רדי, דודה זקנה, בואי להתחمم ליד האש". "אני לא יכולה!" אמרה "אני מפחדת מן החיות שלך!" ובאמת הحيות נהמו על המכשפה. אז

תומסינו בתמיינותו קשר אותן אל עמוד ואמר "עכשו הם לא יכולים לעשות שום דבר!" המכשפה ירדה והתקربה אל האש, אבל אז נגעה בתומסינו ובחיותיו בשרביט שלה והפכה אותן לאבן שיש.

למהרת פסקאלינו חזר אל העץ שבו תקע סאן ג'וזפה את הסcin. הוא ראה שצד של תומסינו חלוד כלו. "דבר מה קרה לך?" אמר לעצמו והחל בחיפוש אחריו. לפנות ערב הזמן קרוב לאורווה שבה

נמצא אחיו. גם הוא נכנס על מנת ללוון שם עם ארבעת חיותיו. גם הוא הדליק אש ובמהרה הופיעה

מעכשו והלאה אני אהיה אביכם". הוא נתן להם לאכול, הcin עבורם מקום מרופד בעשבים והשכיב אותם לשון, ובעצמו שמר עליהם.

הילדים היו אצל סן ג'וספה, גדלו בריאות והפכו לשני צעירים בוגרים. يوم אחד אמר סאן ג'וזפה: "הגיאי הזמן שתלמידו מקצוע". הוא לימד אותם את אומנות הציד ושני האחים עשו חיל תוך זמן קצר ואף פעם לא החטיאו בירוי. ביום אחד הזקן הטוב אמר: "הגיאי הזמן שתלכו בדרך שלכם, אני לא יכול עוד להחזיק בהם, אני עייף וזקן מדי". הוא לkah סcin ותקע אותה בגזע עץ ואמר: "אתם רואים את הלהב המבריק זהה? זה סימן שהכל בסדר אצלכם. אולי כאשר הסcin תתכסה חלודה בצד ימין, משמע שקרה משה לפסוקו ואם היא תתכסה חלודה בצד שמאל, אז קרה משה לתומסינו". לאחר מכן נתן לכל אחד ארבע חיות: כלב, ציפור, שועל וקוף, וגם ארנק כסף, וזה נפרד מהם.

כל אחד מהאחים בחר בדרך שונה. היה חורף וירד שלג. לתומסינו, האח הצער היה קר וכאשר ראה

از פסקאלינו לkich כמה טיפות שמן, שהיא אותו ומרחה אותו על אבני השיש. האבנים הפכו מידשוב לתומסינו וארבעת חיותיו אותו. האחים התחבקו ולאחר מכן ראו עוד אבני שיש באורווה וגם אותן מרחו בשמן. היו אלה כולם בני אדם שהמכשפה כשפה אותם. בינהם הייתה גם בת מלך. פסקאלינו מיד ביקש את ידה והנסיכה הסכימה ברצון. הם הרגו את המכשפה ופסקאלינו הילך עם אשתו למלוך.

תומסינו, האח הצער נפרד מפסקאלינו והמשיך בדרכו. אחרי يوم הגיע לכפר וראה שכולם בוכים שם מרות. מסוקן שאל את אחד העוברים: " מדוע אתם בוכים?" והוא ענה לו "רואים שאתה זר. אנחנו מחכים לנחש שציריך לאכול את הנסיכה." ובאמת, בכפר ההוא כל שנה ציריך להקריב נסיכה לנחש. "ה אין צידים אמיצים שיירגו את הנחש?" שאל תומסינו. "אנו לא יודעים איך לעשות זאת" ענה הוא. תומסינו חשב שזאת הזדמנויות טובעה להראות את יכולתו. הוא לkich את ארבעת החיות

המכשפה. "קר לי", אמרה והתיישבה שוב על ערמת הקש. "רד' ותתחמי" אמר לה פסקאלינו. "אני לא יכולה, אני מפחדת מן החיות". ובאמת החיות היו עצביים ביותר ונחמו אל המכשפה. בזמן שפסקאלינו ניסה להרגיע אותם, הסתובב וראה בפינה אחת חמישה אבני משיש. צורתן הייתה של אדם, כלב, ציפור, שועל וקוף והוא הבין כי אלה האח שלו וחיותו. בלי לומר דבר הוא הזמן את המכשפה אל האש, אך כאשר התקרבה אליו אחז בשערותיה ואמר: "מה אני מחזק ביד?" הזקנה התפתלה וצעקה: "ברזל ופלדה! ברזל ופלדה!" לא קר! מה אני מחזק ביד?" חזר ושאל פסקאלינו בкус. "ברזל ופלדה!" התמידה הזקנה לומר. אולם כאשר ראה שהוא לא יעזוב אותה, נאלצה לומר אמרת "שערות! שערות שלי!" רק אז פסקאלינו עזב אותה כי ידע שהיא לא יכולה עוד להזיק לו.

עכשו עליך להגיד לי מה עשית לאחיך!" אמר. כשהמכשפה ראתה שהוא חזק ממנה, התוודתה שהפכה את תומסינו לבן שיש בלבד עם חיותו.

ולכן מגיע לאחד מהם להתחנן עם הנסיכה. אך באותו רגע הציגו חזרה עם הדג הקסום, שמה אותו על הפטע של אדוננה, וזה הברא מיד. תומסינו פקח עיניים, רץ אל המלך ו אמר "אדוני המלך, הם אומרים שהרגו את הנחש, אך הם משקרים ולי יש הוכחה לכך. נלך להסתכל בפה של הנחש. אם יש לו לשון, אתם יכולים להרוג אותו, אך אם הלשון אינה, תהרוג את האבירים". המלך ציווה להביא אליו את גופו הנחש וכאשר פתחו את פיו, לא מצאו כל לשון. אז תומסינו הוציא מכויסו את מmachטה הנסיכה והראה את לשון הנחש. המלך, ששוכנע כי תומסינו הוא הגיבור, ציווה להכין מוקד באמצעות כיכר העיר ושם העלו באש את האבירים המרושעים. תומסינו התחנן עם הנסיכה והם חיו מאושר. הם שם ואנחנו כאן.

שלו והלך איתן אל מאורת הנחש. הוא לוחם בנחש חצי יום, ובסוף הצליח להכני וلهרגו. אחר כך שחרר את בת המלך, שהייתה קשורה אל עץ ו אמר לה: "תני לי את מmachטהך". היא נתנה לו אותה ותומסינו חתר את לשון הנחש, עטף אותה בממחטה ושם אותה בכיסו. המלך הבטיח את בתו ככלה למי שיהרוג את הנחש. על כן למחמת הופיע תומסינו בארכמן. כאשר הגיע אל חצר המלך התקבל כגיבור. אך אבירים אחדים קנוו בו וחשבו: "AIR זה שאנו כאן כבר שנים רבות ואפלו לא העזנו להסתכל על הנסיכה והנה מגיע פושט יד זה ומתחנן אתה. הם החליטו להרוג אותו. אחרי החגיגה, כאשר כולם ישנו, האבירים שמו סם שניה באוכל של תומסינו ושל חיותיו וחתכו לתומסינו את הצואר. כאשר התעוררו החיות מצאו את אדונם מת. אז הציגו של תומסינו עפה אל אגם קטן על מנת לדוג שם דג קסמים שי יכול לרפא את הפטעים. בינתיים האבירים הציגו את עצם לפני המלך ו אמרו שהם הרגו את הנחש ושתומסינו הוא רמאי